

ת"פ 26801/10/19 - מדינת ישראל, עו"ד אבישי הלל נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 26801-10-19 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

16 מרץ 2020

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

הנאשם

פלוני (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד אבישי הלל

גזר דין

ההרשעה ועובדות המקרה

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בשתי עבירות של איומים ועבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיפים 192 ו- 244 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"], בהתאמה.
2. המתלוננת הייתה בעת האירוע בת זוגו של הנאשם ולהם שני ילדים. הנאשם התגורר לעתים בדירת המתלוננת.

עמוד 1

ביום 3.10.2019 בשעות הערב לשעה 21:25 הגיע הנאשם לדירת המתלוננת, נכנס לחדר הנוחיות, השליך ניירות טואלט וחומרי ניקוי וגרם לאי סדר במקום. בהמשך לכך נטלה המתלוננת את מפתחות הדירה ויצאה ממנה, כשהנאשם בעקבותיה. כששבו לדירה לאחר מכן שמעו את ילדיהם הקטינים (בני 9 ו-7.5) בוכים. הנאשם צעק לילדים ללכת עמו לכיוון רכבו, והמתלוננת מאידך צעקה לבנם שיבוא אליה. בשלב זה הנאשם הכניס את ביתם הקטנה (כבת 7.5) לרכבו ונסע עמה. בכך, איים הנאשם על המתלוננת בהתנהגותו.

יום למחרת (4.10.2019) בשעה 12:50 הגיע שוטר אל הדירה לצורך תשאול המתלוננת. במעמד זה התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה באמרו לה "אני ארצח את הילדה" וזאת בכדי להפחידה.

כעשרה ימים לאחר מכן, במהלך עימות שנערך בתחנת המשטרה, ביום 14.10.2019, סימן הנאשם למתלוננת עם עיניו שלא תדבר ואמר לה "תגידי שאני שתיתי בירה ולא כלום..". עוד אמר לה להגיד לשוטרים כי הוא לא התקשר אליה. נוכח האמור, המתלוננת סירבה להישאר בחדר יחד עם הנאשם עקב חששה ממנו.

3. לא הייתה הסכמה עונשית והצדדים טענו לעונש באופן פתוח לאחר שהתקבל תסקיר שירות מבחן.

תמצית תסקיר שירות המבחן

4. הנאשם כבן 49 ואב לשני הילדים כאמור. לדבריו יש לו קשר משמעותי עמם. הוא בעל 10 שנות לימוד, הופטר משירות צבאי עקב מעורבות פלילית ועבד לאורך השנים תקופות קצרות. לא עבד כשנה וחצי טרם מעצרו.

שירות המבחן פירט אודות משפחתו אולם מטעמים של צנעת הפרט לא יפורטו הדברים כאן. הנאשם אישר שימוש בחומרים ממכרים מגיל נערו, וכשנה טרם מעצרו החליף השימוש באלה בשימוש באלכוהול. הוא מודע לבעיה ונזקקותו להתערבות טיפולית ואף הביע רצון לכך תוך חידוש הקשר עם המתלוננת, נוכח שזו עודדה אותו להשתלב בטיפול בהתמכרות, אך הוא התקשה בגיוס כוחות לכך.

הנאשם הסביר את האיומים והעימות על רקע של אי-הסכמתה של המתלוננת לצריכת אלכוהול בביתה וכעסו על כך לצד קושי לשלוט על מעשיו. הוא הסביר כי איים על המתלוננת בכדי להרתיעה ולא בכדי לפגוע בה. הנאשם מודע לכך שצריכתו אלכוהול באופן מוגזם השפיעה על התנהגותו הפוגענית, הוא מצטער על כך ומבטיח שלא לשוב.

הנאשם הכחיש בפני שירות המבחן את עבירת שיבוש מהלכי המשפט.

שירות המבחן סקר את טיב היחסים שבין הנאשם למתלוננת. המתלוננת תיארה יחסים הכוללים גידופים והשפלות אולם ציינה כי הנאשם מעולם לא פגע בה פיזית וכי אינה חוששת ממנו. היא תיארה אותו כאב מסור לילדים. קצינת המבחן התרשמה כי המתלוננת פגועה רגשית ונפשית לאורך השנים כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם כלפיה.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם נפגע בעברו מצד בני משפחתו והוא נדרש לעיבוד פגיעותו זו. יכולותיו של הנאשם תקינות אולם דימויו העצמי וסגירותו מהווים קרקע להשפעת הסביבה עליו. קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק וחזרה לשימוש בחומרים ממכרים עם שחרורו מהכלא. הנאשם מתקשה לשתף בנוגע לדפוסיו המכשילים, האלימים וההתמכרותיים וניכר כי נדרשת התערבות טיפולית בתחום במסגרת סגורה. הנאשם מצדו הביע נכונות

להשתלב בטיפול אינטנסיבי אולם התנה זאת בקהילה פתוחה בבאר-שבע.

נוכח חומרת העבירות והערכת הסיכון שירות המבחן סבור כי יש חשיבות להטלת ענישה מוחשית.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

5. עדותה של המתלוננת לעונש:

הגב' חנן שיתפה אודות אופיו הטוב של הנאשם המשמש כאבא טוב ודואג לילדיהם. באשר לאירוע נשוא כתב האישום אמרה כי מדובר "בטעות אחת גדולה" והיא וילדיה סולחים לנאשם ומתגעגעים אליו. המתלוננת אמרה כי היא מקבלת את הנאשם חזרה והיא מבקשת טיפול בשבילו ובשבילה והיא מוכנה לסייע לו בעבור כך. הגב' חנן פירטה גם ביחס לנסיבות משפחתיות של הנאשם ובשל צנעת הפרט לא אפרטן כאן.

6. תמצית ראיות וטענות התביעה לעונש:

המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם [ת/2]; פרוטוקול מאסר מותנה מת"פ (ב"ש) 31315-04-18 [ת/1]; ודיסק תיעוד העימות שנערך בין הנאשם למתלוננת [ת/3].

נטען לפגיעה בערך המוגן של חיי אדם, כבוד בן הזוג וערך החירות והביטחון וכן ערך כיבוד שלטון החוק.

המאשימה טענה כי קיימת סתירה בין "דברי השבח" של המתלוננת למול עובדות כתב האישום, והפער הזה לשיטתה הוא תולדה של תסמונת האישה המוכה, כפי שגם עולה מתסקיר קצינת המבחן.

באשר לאירוע, נטען כי הנאשם התנהג בצורה בריונית, אלימה ופוגענית והטיל אימה כלפי המתלוננת בזמן שילדיהם עמם ויש בנתון זה להעצים את החומרה שבעבירות. התובע ביקש לתת משקל לכך שהנאשם לא הפסיק ואיים גם באזני השוטר וגם במעמד העימות הוא המשיך בהתנהגותו הפוגענית. המאשימה הפנתה לדיסק העימות והתרשמות מהדינמיקה בין בני הזוג ופחדה של המתלוננת מהנאשם, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם אחד שינוע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי לנאשם עבר פלילי מכביד ולחובתו מאסר מותנה בן 7 חודשים, והשילוב בין השניים לא הרתיע מהנאשם לבצע המעשים הנוכחיים. עוד הפנה ב"כ המאשימה לאמור בתסקיר וטען כי עולה ממנו היעדר רצונו של הנאשם לעבור טיפול, בניגוד לדברי המתלוננת ונתון זה מעצים את רמת הסיכון.

נוכח האמור, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף האמצעי של מתחם העונש ההולם, לצד הפעלת המאסר המותנה במצטבר וענישה נלווית.

7. תמצית ראיות וטענות התביעה לעונש:

הסניגור הגיש מכתב ממעסיקו הקודם של הנאשם [נ/1] והפנה לעדותה של המתלוננת, תוך אמירה כי אם המתלוננת היתה חוששת מהנאשם היא לא היתה מתייצבת להעיד לטובתו בפרשת העונש.

הסניגור הפנה לתיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום וטען כי אם היה ההליך נדון במסגרת "יום מוקד" הוא היה מסתיים בענישה מקלה. לדבריו, נוכח העוול הרב שנעשה לנאשם יש להתחשב בכך לעניין העונש. נטען כי בני הזוג קבעו תכנית משפחתית מסודרת לצורך טיפול זוגי.

הסניגור טען לתת משקל להודאתו של הנאשם ולחסכון בזמן השיפוטי וטען כי גם חסך להוכיח את בעיותיה הרפואיות של המתלוננת [שמצנעת הפרט לא אזור על הדברים שנטענו], ולטענת הסניגור יש בדברים כדי ללמד על בעיה כרונית ולא על אפיזודה שנוצרה בשל עבירת האיומים [כך נטען !]. עוד נטען כי נמצא מעסיקו הקודם מוכן לקבלו לעבוד אצלו לאחר שחרורו, ואמו ממתנה אף היא לשחרורו על מנת שיוכל לסייע עבורה ולסעוד אותה כפי שעשה קודם.

הסניגור שב וטען באשר להמלצות שירות המבחן והתרשמותו מטיב היחסים בין בני הזוג והצורך בטיפול, כאשר הנאשם סירב לטיפול בהתמכרות לסמים משהוא סבור כי אינו מכור והבהיר כי אינו מתנגד לטיפול משפחתי.

הסניגור הפנה לפסיקה ועתר לקבוע מתחם עונש הולם שינוע בין מאסר מותנה ועד שנת מאסר בפועל. לטענת הסניגור, יש לגזור את דינו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם למספר מצומצם של חודשי מאסר ולהפעיל את העונש המותנה כולו בחופף.

8. הנאשם פנה לבית המשפט, ואמר כי יש לו משפחה שדואגת ואוהבת אותו וילדים שהוא אוהב אותם מאוד. עוד אמר כי הוא מבין את הטעות, מביע חרטה ומתנצל וזה לא ישוב. לדבריו, הוא לא מכחיש את העבירות והתייחס בפי שירות המבחן לכתב האישום המקורי ולא לכתב האישום המתוקן.

הדין

9. בגזירת הדין יש להבטיח קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

10. הגם שמדובר בשני מעשים שונים גם בזמן (עבירות האיומים ועבירת השיבוש), סבורני כי יש קשר הדוק ומובנה ביניהם, כשהעבירה המאוחרת נועדה להסתיר את העבירה המוקדמת. משכך, ייקבע מתחם עונש הולם אחד.

מתחם העונש ההולם לאירוע כולו

11. הנאשם פגע במעשי האיום כלפי המתלוננת בערך המוגן שעניינו שמירה על בטחונו, כבודו וחירותו של הקורבן, לרבות כמובן החירות לפעול כפי מצפונה ורצונה ולבחור בחירותיה באשר לאופן שבו היא מנהלת את ביתה [השוו: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378].

האיומים מהווים מעשה אלים [ע"פ 6420/10 סלסנר נ' מדינת ישראל (23.8.2011)]; רע"פ 8188/09 דבורה נ' מדינת ישראל (25.10.2009), וכשהם מבוצעים בתוך המשפחה, מתווספת לפגיעה בתחושת החירות והביטחון גם פגיעה בתא המשפחתי עצמו, שבו מצופה כי ישררו יחסי אהבה וכבוד הדדי [השוו ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007)].

יתרה מכך, ידענו כי אלימות יכולה לעבור בין דורות ועל כן הפגנת אלימות, אפילו אלימות מילולית והתנהגות מאיימת

בתוך הבית, לעיני הילדים, מעצימה את הסכנה הנשקפת מהנאשם ומהאירוע עצמו, ומשכך גם חשיבות שיקולי ההרתעה האישית והציבורית ומיצוי הדין עם הפוגע [ראו והשוו: ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011); ע"פ 6539/17 אבו תנהא נ' מדינת ישראל (15.3.2018)].

בכל הנוגע לעבירת שיבוש החקירה, הרי שהערך המוגן שנפגע הם החשיבות והצורך לשמור על הניהול התקין של החקירה והמשפט, מתוך מטרה להביא את האמת העובדתית לצאת מתוכם. כל הפרעה למהלך התקין של החקירה ובוודאי כאשר המעשה מכווין למנוע או להכשיל את ההליך השיפוטי ולמנוע מהמתלוננת לדווח על הפגיעה שנפגעה או להעיד עדות שאינה אמת - כל אלו מקטינים את הסיכוי להגיע לחקר האמת ומגדילים את הסיכוי להמשך הפגיעה על ידי הנאשם. ראו לעניין זה רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל (29.8.2001) שם נאמרו דברים בהתייחס לעבירה של הדחה בחקירה אולם הדברים יפים מקל וחומר גם לעניינינו:

"שידול של אחר שלא למסור הודעה בחקירה או למסור הודעת שקר או לחזור מהודעה שכבר נמסרה מהווה התנהגות אנטי-חברתית המסכנת את תהליך עשיית המשפט וגילוי האמת עד כי המחוקק ראה ליצור עבירה מיוחדת בגין כך."

12. במקרה שלפנינו, בכל הנוגע לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים, מדובר על מורא של ממש שהטיל הנאשם על המתלוננת. עולה מתיאור כתב האישום כי המתלוננת חששה מהנאשם ואף יצאה מהבית. היא גם ניסתה למנוע מהנאשם לקחת את הילדים. העובדה כי הנאשם המשיך לאיים על המתלוננת גם כששוטר נמצא לידה והמשיך את שסימן לה במהלך העימות מלמדים על עצמת הפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על בטחונה האישי של המתלוננת וכיבוד רצונותיה.

ניתן לראות מדיסק העימות [ת/3] את התנהגותו המאיימת של הנאשם, והשפעתו הרבה על המתלוננת עד כי היא נרתעת מלתאר את תיאור הדברים וחששה להישאר בחדר החקירה ביחד עם הנאשם. נדרשו שני שוטרים כדי לחצוץ במהלך העימות בין הנאשם למתלוננת כדי להימנע מהשפעתו עליה וניסיונותיו להכניס דברים לפיה.

עוד אציין כי לנאשם רישום פלילי קודם הכולל הרשעות בעבירות אלימות. מדובר במי "שיודע" לנהוג באלימות ואף המתלוננת יודעת זאת. תיאורה של המתלוננת בפני קצינת המבחן כי אין זו הפעם הראשונה שהיא סופגת אלימות מילולית והשפלות מצד הנאשם, מלמדים אף הם כי האיומים מצדו נתפסים כבעלי חומרה משמעותית יותר נוכח האפשרות להסלמת האירוע גם לאלימות פיזית. העובדה כי הנאשם לא חשש מלפנות למתלוננת ולשים דברים הפיה במהלך העימות מלמד על השפעה רבה מצדו עליה וחששה ממנו. ניכר מהדיסק כי המתלוננת מפוחדת. היא רועדת במהלך העימות ומעידה על עצמה כי היא חוששת עד כי לא פעם מפחדת לענות על השאלות. הוסף לכך כי הרקע הוא רקע של שימוש מוגזם באלכוהול והרי לנו הגברה בעצמת הסיכון ופוטנציאל הנזק [השוו ע"פ 2047/07 הנוק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.5.2007); רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3), 305].

העובדה כי ילדיהם של השניים נכחו בזמן האירוע וראו את המתרחש ואף נקלעו לוויכוח בין השניים מעצימה את חומרת האירוע והפגיעה בערך המוגן.

בשים לב לעובדה כי המתלוננת חששה בפועל להישאר עם הנאשם ובשים לב ליתר האמור לעיל סבורני כי עצמת הפגיעה בערכים המוגנים בינונית עד גבוהה.

13. באשר למידת האשם, לא הוכח תכנון מוקדם להתנהגות המאיימת, אולם בהחלט ניתן לזהות נחישות מצד

הנאשם להיכנס באופן מאיים לדירת המתלוננת ולהטיל פחד ומורא באמצעות גרימת אי סדר ונזק לבית, עד כדי שהמתלוננת יצאה את ביתה-מבצרה והותירה ילדיה שם וגם בשלב זה הנאשם לא הניח לה והלך בעקבותיה.

כאמור, הנאשם לא נרתע גם מהגעת השוטר ועולה מכך רצונו ונחישותו להמשיך ולאיים על המתלוננת, תוך התנהגות אף לעיני ואזני הילדים. העובדה כי הנאשם שיבש מהלך החקירה, עשרה ימים לאחר מכן ובנוכחות גורמי אכיפת החוק, מעידה אף היא על אופן התנהגותו השרירותית והמאיימת כלפי המתלוננת והיעדר מורא מפני שלטון החוק. התנהגות הנאשם לאורך כל אירועי כתב האישום מלמדים על רף עכבות נמוך אצל הנאשם.

אין חולק כי הנאשם ידע את הפסול במעשיו וזאת ניתן ללמוד הרישום הפלילי שלו, והעובדה כי מאסר מותנה מרחף מעל ראשו, בין היתר, בגין עבירת איומים קודמת שאלה לוו עבירות תקיפה [גם בתוך המשפחה, אם כי אחים; ת/1], ואלה מלמדים על פוטנציאל הנזק לעבירת האיומים, להתדרדר להתנהגות אלימה, על אחת כמה וכמה כאשר הנאשם נהג להשתמש באלכוהול ושלטתו על מעשיו הולכת ופוחתת.

במכלול הנסיבות, סבורני כי מידת האשם גבוהה.

14. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, מדובר במנעד רחב של עונשים, על קשת רחבה של חומרת המעשים, ולא בכדי: בעבירת האיומים קיימות דרגות חומרה שונות החל מאמירה חד פעמית, ללא זיקת קרבה ועד לאיומים ממשיים וקונקרטיים מפי אלו שהוכיחו יכולת אלימה בעבר ותוך שימוש אף בחפצים כאלו ואחרים.

מתחם העונש ההולם בעבירות של איומים בלבד ללא אלימות נוספת בעצמה לא גבוהה של פגיעה בערכים המוגנים, בהחלט מתחיל במאסר מותנה [ראו למשל רע"פ 4719/13 צוקרן נ' מדינת ישראל (20.8.2013); עפ"ג (מרכז-לוד) 30868-08-13 חג'אג' נ' מדינת ישראל (6.10.2013); טמוזרטי נ' מדינת ישראל (6.1.2016); עפ"ג (חי') 33154-05-14 יוסופוב נ' מדינת ישראל (26.6.2014); ת"פ (כ"ס) 9911-08-12 מדינת ישראל נ' לוי (6.6.2013); ת"פ (פ"ת) מדינת ישראל נ' ליברכט (4.2.2014); ת"פ (ת"א) 12655-11-14 מדינת ישראל נ' אלייב (29.12.2015). ובמחוזנו ראו גם ת"פ (ב"ש) 21286-07-18 מדינת ישראל נ' בכר (6.2.2019); ת"פ (ב"ש) 22716-04-14 מדינת ישראל נ' שאטו (6.10.2016); וראו ת"פ (ב"ש) 26652-05-16 מדינת ישראל נ' פלוני (10.1.2017); ת"פ (ב"ש) 43731-07-16 מדינת ישראל נ' דיין (22.2.2017); וכן ראו ת"פ (ב"ש) 23715-07-16 מדינת ישראל נ' פלוני (29.9.2016).

מנגד, כאשר עצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, במיוחד כאשר האיומים ממשיים ומצד מי שהוכיח יכולת אלימה, בהחלט נכון כי מתחם העונש ההולם יהיה ברף הכולל עונש מאסר בפועל בתחתיתו [ראו למשל ת"פ (ב"ש) 12880-10-11 מדינת ישראל נ' אלטלאקה (20.5.2013); ת"פ (ב"ש) 45758-06-12 מדינת ישראל נ' בנדוד (6.6.2013); ת"פ (ב"ש) 10972-10-13 מדינת ישראל נ' ברטקובסקי (15.1.2014); ת"פ (ב"ש) 22716-04-14 מדינת ישראל נ' שאטו (6.10.2016); ת"פ (ב"ש) 10593-06-16 מדינת ישראל נ' אל עובר (11.12.2016) ולאחרונה ראו גם ת"פ (ב"ש) 38200-08-19 מדינת ישראל נ' נחמוב (24.12.2019).

מתחם העונש ההולם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט כעבירה יחידה ללא עבירות נלוות נע בין ענישה מוחשית שלא בהכרח של רכיב מאסר בפועל ועד למאסר בפועל לתקופה קצרה [ראו למשל ת"פ (ב"ש) 9569-10-18 מדינת ישראל נ' אלקדירי (12.3.2019); ת"פ (ראשל"צ) 52074-01-16 מדינת ישראל נ' בן שלמה (7.11.2018); ת"פ (י-ם) 27544-02-14 מדינת ישראל נ' שאמי (2.2.2016); ת"פ (י-ם) 28998-04-13 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה

(18.2.2015); ע"פ (מחוזי חיפה) 3466/03 מדינת ישראל נ' נחלה (13.11.2003); ת"פ (ב"ש) 3384-07 מדינת ישראל נ' סלים אבו מדעם (6.9.2010); ת"פ (ב"ש) 6773-01-14 מדינת ישראל נ' תראבין (23.4.2014); ת"פ (ב"ש) 38490-12-15 מדינת ישראל נ' אדהיני (21.12.2016); ת"פ (ב"ש) 45965-07-16 מדינת ישראל נ' אבו בלאל ואח' (23.4.2017).

15. בשים לב לנסיבות שלפנינו, לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים ולמידת האשם במכלול המעשים כולם, לרבות כמובן עבירת השיבוש, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הכולל נע בין 3 ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

גזירת הדין

16. אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, ולא הוצג כל אפיק שכזה.

17. הנאשם כבן 39, ולחובתו שמונה הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, סמים ורכוש והוא ריצה שני תקופות מאסר לא מבטלות. עברו הפלילי, בוודאי כשהמעשים נעשו כשעונש מאסר מותנה מרחף מעל הנאשם, אינם מאפשרים גזרת דינו ברף הנמוך של המתחם.

אני מוכן להניח כי נסיבות חייו של הנאשם, לרבות חוויות שעבר בילדותו וטרם עובדו כנדרש, מביאים אותו להתנהגויות אלימות. אכן, גם שירות המבחן התרשם כי נדרשת התערבות טיפולית בתחום במסגרת סגורה, וקיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק וחזרה לשימוש בחומרים ממכרים עם שחרורו מהכלא. עם זאת, הנאשם מצדו הביע נכונות להשתלב בטיפול אינטנסיבי אם כי הציב תנאי שזאת יעשה במסגרת פתוחה בבאר שבע נוכח הקושי שלו להתמודד עם הריחוק מילדיו. בהתאם לאמור, שירות המבחן סבור כי יש חשיבות להטלת ענישה מוחשית.

אמנם הנאשם מביע נכונות להשתתפות בטיפול ובהחלט יש מקום לשקול זאת לזכותו. עם זאת סבורני כי טרם בשלה העת אצל הנאשם בכל הקשור לרצון בשינוי נוכח קושי לערוך הוויתורים בעבור המטרה שלשמה נועד הטיפול. במונחים של מאמץ הנאשם לחזור למוטב והקרבתו לשם הבטחת שלומם בעתיד של הסובבים אותו, נמצאים אנו במצב של היעדר מאמץ כן ורציני.

לקולה יש לזקוף את נטילת האחריות, הבעת החרטה המהירה והחיסכון הזמן השיפוטי ובכלל זה העדת המתלוננת. בהקשר זה אעיר כי טוב היה אילו לא היה נוקט הסניגור "איומים מרומזים" כלפי האפשרות שהמתלוננת היתה נדרשת להעיד.

עוד אזקוף לזכות הנאשם את קיומו של מעסיק עתידי [נ/1], נוכח שידענו כי תעסוקה יש בה כדי לעודד את הנאשם לשקם עצמו ואף לטפל בעצמו.

18. עוד אזקוף לקולה את רצונה של המתלוננת בשובו של הנאשם לילדיו, ואתן לבקשתה של המתלוננת משקל מסוים. בשים לב לכך שהענישה אינדיבידואלית, הרי שכשם שיש להביא בחשבון את הערכים שנפגעו ממעשה העבירה, יש יש לשקול את הערכים שיפגעו ממעשה הענישה [השוו ע"פ (ב"ש) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל (7.12.2011)].

עם זאת, סבורני כי בנסיבות שלפנינו, יש חשיבות דווקא להרתעה האישית של הנאשם, נוכח שסבר כי יש ביכולתו להטיל

אימה על המתלוננת, גם כשהוא בתוך מתקן משטרה.

19. סבורני כי בשים לב לשיקולים האמורים, יש לגזור את דינו של הנאשם לעונש בתוך המחצית התחתונה של מתחם העונש ההולם לעונש כולל של 7 חודשי מאסר בפועל בגין הליך זה. יתרת העונש ההולם תהיה בדרך של מאסר על תנאי שהוא חלק מהעונש בגין האירועים דנן, שרק ביצעו ידחה למקרה שהנאשם ישוב על מעשיו.

הפעלת המאסר המותנה

20. לחובת הנאשם עונש מאסר מותנה מת"פ (ב"ש) 31315-04-18 [ת/1] בן 7 חודשים לתקופה של שלוש שנים מיום גזר דינו בתיק הקודם [23.12.2018]. כאמור, הנאשם ביצע העבירות כעשרה חודשים לאחר מכן.

הכלל הנהוג בסעיף 58 בחוק העונשין הוא שעונש המאסר המותנה מופעל במצטבר. בע"פ 6477/10 מינליק נ' מדינת ישראל (8.1.2013) נבחנו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע האם לחפוף את המאסר המותנה או להטילו במצטבר לעונש שנגזר כעת על הנאשם. נקבע כי -

"מן הראוי לזכור ולהזכיר כי עונש המאסר-על-תנאי נועד להמריץ נאשמים, לעודדם לחזור למוטב, להרתיעם לבל ישובו לבצע עבירות. עונש של מאסר-על-תנאי מבקש לסייע בשיקומו של הנאשם, אך משנכזבה תוחלת השיקום, עולה משקלם של שיקולי הגמול, ההרתעה והבטחת בטחון הציבור."

הנאשם שלפנינו נטל אחריות מהירה וסבורני כי בשים לב לכך ומתוך ראיית התוצאה הכוללת, שנכון לחפוף מחצית מהמאסר המותנה. תקוותי כי הנאשם יראה בכך מידה של סלחנות וישכיל לראות בכך גם הזדמנות לשיקום היחסים, תוך הבנה כי הוא נדרש לטיפול ומצופה ממנו כי יפעל לשם כך, כפי שקיוותה המתלוננת.

סוף דבר - גזר הדין

21. נוכח כל האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) 7 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה של 7 חודשי מאסר מת"פ (ב"ש) 31315-04-18 כשמחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

למען הסר ספק, סה"כ ירצה הנאשם עונש של 10.5 חודשי מאסר שיימנו מיום מעצרו 4.10.2019.

(ב) 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מתום ריצוי מאסרו ובהתאם לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור עבירת אלימות כלשהי או עבירה של הדחה בחקירה או שיבוש הליכי משפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ' אדר תש"פ, 16/03/2020 במעמד הנוכחים.

עמוד 8

איתי ברסלר-גונן, סגן נשיא